

1. А я постановив у собі те, щоб до вас не прийти знов у смутку.
2. Бо коли я засмучую вас, то хто той, хто потішить мене, як не той, кого я засмутив?
3. І це саме писав я до вас, щоб, прийшовши, я смутку не мав би від тих, що від них мені тішитися належало, про всіх вас бувши певний, що радість моя то радість усіх вас!
4. Бо з великого горя та з туги сердечної я написав вам з рясними слізьми не на те, щоб були ви засмучені, але щоб пізнали любов, що в мене її пребагато до вас!
5. А як хто засмутив, не мене засмутив, а почасти щоб не пригнітити і всіх вас.
6. Досить такому карання того, що від багатьох,
7. через те навпаки, краще простити й потішити, щоб смуток великий його не пожер.
8. Через те вас благаю: зміцніть до нього любов!
9. Бо на це я й писав, щоб пізнати ваш досвід, чи в усім ви слухняні.
10. А кому ви прощаєте що, тому й я; бо й я, як простив що кому, то кому я простив, зробив те через вас від Особи Христа,
11. щоб нас сатана не перехитрував, відомі бо нам його задуми!

12. А коли я прийшов до Троади звіщати Христову Євангелію, і були двері для мене відчинені в Господі,

13. не мав я спокою для духа свого, бо я не знайшов був свого брата Тита; але, попрощавшись з ними, я пішов в Македонію.

14. А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі, і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці!

15. Ми бо для Бога Христова запашність серед тих, хто спасається, і тих, які гинуть,

16. для одних бо смертельна запашність на смерть, а для других запашність життєва в життя. І хто здатен на це?

17. Бо ми не такі, як багато-хто, що Боже Слово фальшують, але ми провіщаємо, як із щирости, як від Бога, перед Богом, у Христі!